

Keila SOS Lasteküla

teataja

Märts

1•2007

SOS Lastekülade

hoolekandekontseptsioon:

- Ühised põhimõtted kogu maailmas.
- 57 aastat rahvusvahelist kogemust.
- SOS Lastekülade organisatsioon tegutsseb 130 riigis
- SOS Lastekülade rahvusvaheline organisatsioon oli 2000.a. Nobeli preemia kandidaat ja 2002.a. Conrad N. Hilton'i kõige humanitaarsema organisatsiooni auhinna laureaat.
- Lähtutakse iga maa kultuurilistest ja religioossetest tõekspidamistest.
- Nii riigisisene kui -väline tegevuskontroll.

SOS Lastekülade töötamise põhimõtted:

- pakume pikaajalist hooldust vanemliku hooldisuseta jäänud lastele,
- tuginame laste hoolekande töös pere-mudelil baseeruvale süsteemile - lapsed elavad peredena SOS ema hoole all,
- ei eralda bioloogilisi õdesid ja vendi teineteisest,
- eesmärk on laste ettevalmistamine iseseisvaks toimetulekuks täiskasvanuna.

Keila SOS Lasteküla

- Lastekülas elab 12 peret
- Igas peres elab 5-7 last.
- SOS emale on toeks lasteküla personal: asendusemad (SOS tädid), külajuhataja, meeskasvatajad, psühholoog jt..
- Iga lapsele on koostatud individuaalne arengukava.
- Täna elab Lastekülas 67 last.

Keila ja Tallinna SOS Noortekodu

- Lasteküla perioodile järgnev etapp.
- Noored vanuses 15-20 eluaastat vastavalt arengutasemele
- Peamine suund – rohkem iseseisvust ja isiklikku vastutust oma igapäevase elu korraldamisel, võimetele vastava hariduse omandamine.
- Peamine eesmärk on noore ettevalmistamine iseseisvaks eluks.
- Keila ja Tallinna SOS Noortekodudes elab kokku 25 noort.

Head sõbrad, õhus on tunda kevadet. Mitte ainult looduses, vaid ka meie tegemistes. Oleme astunud suurte sammudega vastu uutele väljakutsetele. Loomulikult ei pruugi kõik plaanitu täielikult õnnestuda, aga 21. sajand ei anna aega rääkida lugudest teemal „Oli kord...”, vaid nõuab pakutavate võimaluste ärakasutamist.

Muutused SOS Lasteküla organisatsioonis on tajutavad igal tasandil. Alates läinud aastast kuulub Eesti Ühing SOS rahvusvahelise organisatsiooni esimesse regiooni koos Tsehhi, Poola, Ungari, Horvaatia, Läti, Leedu ja Valgevenega. Siiani Tallinnast teostatud regiooni juhtimine viidi üle Austria pealinna Viini. Sellega on muutunud rohkem, kui esialgu arvata osati. Käivitunud on mitmed tõsised arendusprojektid, et kaasajastada tervet organisatsiooni. Tõsiselt on tegeletud meie organisatsiooni inimressursside arendamisele suunatud strateegiatega. Eestit puudutab see väga tõsiselt, sest alles noore riigina ei ole meil välja kujunenud vabatahtlike suurt armeed ning inimesed ei ole veel jõudnud sellise elatustasemeni, kus tööd saabki teha sümboolse tasu eest või lausa tasuta. Ühel päeval jõuame selleni kindlasti, kuid selle ajani peame parimate inimeste tööle saamise nimel võistlema riigi- ja erasektoriga. Tulevikus ei tohi see olla eesmärk omaette. Vajame ini-

SOS Lasteküla TEATAJA Ilmub 3 korda aastas

Väljaandja

SOS Lasteküla Eesti Ühing
Haigru 8, 10615, Tallinn

Vastutav toimetaja

Aire Nurm
tel 656 6959
aire@sos-lastekyla.ee

Kujundus

Raul Ruut
Trükk
PajoTrükikoda

Uusi mõtteid Lasteküla tulevikust

mesi, kes tunnevad sisemist vajadust teha midagi uut ja erinevat sellest, mida nad tänaseni teinud on ning seda kõike meie endi Eesti laste heaks.

Mõned nädalad tagasi teostasime võrdleva analüüsi Eesti Vabariigi õigusaktide ja SOS Lastekülas kehtivate reeglite ja juhendite üle. Heameel on tõdeda, et Eesti riik on paljuski omaks võtnud SOS süsteemi töötamise põhitõed. 1. jaanuarist 2007. aastal jõustusid Eesti Sotsiaalhoolekande seaduse parandused. Seaduses on fikseeritud nõuded laste hoolekandeteenuse pakkumisele ja see, kuidas tagada teenuse pakkumine uuel tasemel. SOS Lastekülas on tulenevalt seadusest võimalus pakkuda lapsele tema põhivajaduste rahuldamiseks asenduskodu-teenust, mis baseerub peremudelil. Samuti saame pakkuda lapsele turvalist ja arengut soodustavat elukeskkonda ning valmistada lapsi ette võimetekohaseks toimetulekuks täiskasvanuna. Nendest põhimõtetest sai alguse SOS lastekülade liikumine kogu maailmas ja seda on järgitud 1949. aastast, kui esimene SOS Lasteküla Austriasse ehitati.

Seaduses nähakse ette, et tulevikus saab Eestis asenduskodu-pere koosneda kuni kuuest lapsest. Keilas SOS Lastekülas on lapsed elanud ja kasvanud oma SOS-peredes sellistes tingimustes juba alates 1995. aastast, kui Eestis valmis Keilasse esimene SOS Lasteküla. Riiklikele lastekodudele on määra-

tud üleminek perepõhisele kasvatamisele ja laste arvu vähendamisele aastaks 2015. Tulevikus peab lastekodus olema iga 6-liikmelise pere kohta vähemalt üks perevanem. SOS lastekülas on selleks töötajaks SOS-ema, kes peab oma pere juures viibima ööpäevaringselt. Niisuguseid võrdlusi tehes saab tõdeda, et SOS Lastekülade neljast põhitõest, mis räägivad emast, õdedest-vendadest, majast ja külast, on enamus seadustatud. Palju oleks tahta, et muutused laste hoolekandes oleks Eestis märgatavad kohe üleöö, aga suund selleks, et kogu Eesti laste hoolekanne tugineks pereseksusel, on antud.

Juba 1994. aasta 24. novembril kuulutas tollane Eesti Vabariigi President oma otsusega välja „Eesti Vabariigis SOS Lastekülade asutamise, tegevuse ning sellega seotud projektide lepingu ratifitseerimise seaduse”. Täna sel päeval võime heameelt tunda, et rohkem kui kümme aastat tagasi kokkulepitud põhimõtted hakkavad laiemalt kajastuma tänase ja homse Eesti igapäevaelus. Hea on tõdeda, et SOS Lasteküla organisatsioon on olnud teenäitajaks ja heaks partneriks Eesti riigile ning see on viinud ka reaalse tulemuseni.

„Miks laps vajab heategevust?“. Sellele küsimusele on võimalik vastus saada juba 18. mail käesoleval aastal Radisson SAS konverentsisaalis. Koostöös Radissoniga saab

Järgneb lk 4

Uusi mõtteid...

Algus lk 2

teoks konverents, kus räägivad need inimesed, kes on võtnud enda missiooniks toetada mitte ainult oma lapsi, vaid ka neid, kelle elu ei ole piisavalt turvaline, kuid kes soojust ja turvalisust väga vajavad. Sellel päeval ei räägita kindlasti riigi ülesannetest, vaid pigem kodanikualgatusest. Sellest, mis meis igaühes kuskil peidus on. Alati ei pea ju kõike seaduste ja reeglite abil reguleerima ning siis kedagi selle üle valvama panema. Mõned asjad saab teha südamest ja vabast tahtest. Sellest SOS Lasteküla Eesti Ühingu korraldatav konverents ongi. Ühe kõnelejana astub sel päeval kuulajate ette SOS Lasteküla uus patroon proua Evelin Ilves. Need mõned kuud, kui proua Evelin on olnud täpsemalt teadlik Lasteküla tegemistest, annavad usku, et vähemalt viiel järgneval aastal jõuab sõnum Lasteküla tegemistest ka nende inimesteni, kelle jaoks meid veel olemas ei ole.

Olen tänulik pr Evelinile ja kõigile nendele toredatele inimestele, kes oma väikese või suure teoga on muutnud meie lapsi rõõmsamaks ja edasipüüdlikumaks. Selles Teatajas räägivad oma elust meie Lasteküla kunagised lapsed, kellest tänaseks on saanud tublid noored emad võttes enda kanda vastutuse kasvatada õnnelikus peres üles juba oma lapsed. Jääb vaid pöialt hoida ja soovida, et Keila SOS Lasteküla esimesed lapselapsed kasvavad õnnes ja armastuses!

Margus Oro
tegevdirektor
SOS Lasteküla
Eesti Ühing

Keila SOS Lastekülast on tänaseks iseseisvasse ellu astunud 16 noort inimest. Kuna paljud Lasteküla sõbrad on tundnud huvi, kuidas meie iseseisvatel noortel läheb, siis kirjutame selles „Teatajas” veidi lähemalt kahest meie noorest: Liisist ja Veronikast. Nad mõlemad asusid SOS Lastekülla elama küla algusaastatel, 11-12 aastat tagasi ning täna kasvatavad mõlemad juba oma lapsi.

Liisi lugu

Liis on 23-aastane, saab kohe-kohe 24. Ta on tubli kahe lapse ema ja õppinud rätsepak. Liisil käis tema Paide kodus külas „Teataja” toimetaja Aire.

Liis võtab mind naerusui vastu oma heledas ja ruumikas Paide kodus. Nende neljaliikmeline pere elab hubases neljatoalises üürikorteris. Kolmapäeva päeval on vanem laps - kolme ja poole aastane Kristo lasteaias, Liisi elukaaslane töö, nii et juttu puhume Liisi enda ja pooleteist-aastase tütre Elisetega. Lastekülla elama asus Liis koos endast viis aastat noorema õega 1995. aastal, 11-aastasena. Lastekülas elas ta kaheksa aastat, misjärel siirdus kutsekooli ühiselamusse ja sealt edasi juba üürikorterisse iseseisvalt elama. Noortekodu etapp jäi Liisil vahele, aga ta ütleb, et õppis iseseisvalt elama ühiselamus ja et väga raske see üleminek ei olnud. Juba Lastekülla tulles oli Liis harjunud hoolitsema oma väiksema õe eest, talle on alati meeldinud laste hoidmine, söögi tegemine ja kunagi pole raskusi valmistanud majapidamistööd. 13-14-aastasena näiteks käis ta suviti hoidmas lastekirjanik Heljo Männi lapselast. Tuli ju tihti ka SOS-ema Tiit abistada väiksemate SOS-pere õdede hoidmisel.

*Kallistusi jagub
pisitütre jaoks
alati*

Meie jutuajamise ajal käib meid uudistamas Liisi väike tütar Elisete, kes on sama naerusuine kui ta ema. Liis ütleb, et kui noorem laps sai aastaseks, otsustas ta tööle minna. Elukaaslasega saadi kokkuleppele, et õhtuti hoiab lapsi laste isa, nii saab Liis õhtuti ja nädalvahetusesti müüjana tööl käia. „See on hea vaheldus,“ lausub Liis, „lisaks lisarahale pere eelarves on tore töökaaslastega jutustada ja kodust vahepeal välja saada.“ Lapsed on õhtuti rahulikult oma isa seltsis, nii et selline mudel toimib nende peres hästi. Liis on diplomeeritud rätsep, aga õmblejana töötanud ei ole. Kutsekooli lõpuaktuseks õmbles ta küll ise omale lõpukleidi. „Ootasin sel ajal teist last ja ei mahtunud enam ühegi kleidi sisse,“ muigab Liis.

Lasteküla elu meenutab Liis hea sõnaga. SOS-ema Tiia on tema sõnul kullatükk. „Paremat ema ei oskaks omale tahtal!“ lausub Liis, kellel on tänaseni, kui neli aastat on juba iseseisvalt elatud, ema Tiiaga soojad suhted. „Tähtpäevadel käime koos perega ikka

Lastekülas ning ema koos SOS-perega on käinud mõlema lapse katsikul ja meie Paide kodus külas.“ Paidesse elama sattus nende pere üsna juhuslikult, Liisi elukaaslasele pakuti siia tööd ning nii nad kolisidki Tallinnast ära Eesti südamesse. „Algul tundus Paide väga võõras väike linn, kus kõik kõiki tunnevad“, sõnab Liis, „aga nüüdseks oleme nii harjunud ja hea enne oli seegi, et uues kodus magasime kohe esimesest päevast alates väga hästi.“ Täna sel päeval unistab Liis kõige rohkem oma kodust, ta hoiab pöialt, et saavad Lasteküla abiga ja laenu toel omale Paide lähedale väikse korteri soetada. Siiani on elatud üüripinnal.

Liis räägib rõõmsalt lugusid Lasteküla elust. SOS-emasid hindab ta kõrgelt. „Neile tuleks kõigile kuldmedal anda! Vaata millise töö nad ära teevad!“, hüüab Liis. Lisaks ema Tiiale on Liisi sõnul talle väga palju tuge olnud usalduskasvataja Anu poolt. Kui Lasteküla laps läheb elama Noortekodusse, siis saab ta endale usalduskasvataja, kellelt saab vajadusel alati nõu küsida. Kuigi Liis

Liis koos tütre Elisetega

Noortekodus ei elanud, sai temagi omale iseseisvasse ellu astudes kasvataja, kes juhendab noort nii praktilistes asjades kui hingeasjades. Liisi sõnul on Anust väga palju abi olnud just sel ajal, kui tal sündis esimene laps. „Kui laps on väike, on hea, kui saad usaldusväärsele inimesele helistada ja nõu küsida. Kuna Anu õppis psühholoogiat, olid tal enamasti vastused mu küsimustele olemas.” räägib Liis. „Elus on kõik ikka enda teha,” lausub Liis mõtiskledes, „Lasteküla annab palju võimalusi, ise pead neist kinni haarama ja julgelt edasi liikuma.”

„Kõige tähtsam ongi, nüüd oma perega elades, see teadmine, et Lastekülaga on endiselt soojad suhted. Lasteküla on mind palju abistanud, ka siis, kui juba Lastekülast eemal elasin. Vahel on lausa piinlik, et miks Lasteküla ikka veel mind aitab. Mõtlen, et ise olen ju oma lapsed sünnitanud, ise pean nad ka üles kasvatama.” naeratab Liis. „Hea sõna on ikka kõige tähtsam. Kindlus, et saan alati helistada, kui vaja ja et minult küsitakse aeg-ajalt kuidas meie perel läheb.” Ta ütleb ka, et väga hea oleks teada kuidas teistel iseseisvat elu elavatel noortel läheb. Eriti endised Lasteküla tüdrukud, kellel samuti juba omal väiksed lapsed (neid on tänaseks kokku

kuus). Nendega tahaks kindlasti kohtuda, nii palju oleks nüüd ju rääkida ja jagada.

Istun Liisi diivanil ja mõtlen, kui positiivne ta ikka on. Päike särab tuppja ja väike Elisete mõmiseb diivanil oma mängukarude seitsis. Liis lausub Lasteküla elule tagasi vaadates, et kõige rohkem puudus on lastel ikka mehe eeskujust. Eriti poistel, kui nad suuremaks sirguvad. Lisaks SOS-emadele töötavad Lastekülas küll ka mehed: külajuhataja, sotsiaaltöötaja, külameister ja kaks meeskasvatajat, aga ikka võiks rohkem mehi olla. Liisi SOS-peres kasvas palju tüdrukuid, kolm aastat elas nende peres ka vanem vend Mario, kes aga 16-aastaselt edasi Noortekodusse elama läks. Liisi noorem õde elab täna SOS Noortekodus ja lõpetab sel aastal gümnaasiumi. Liis hoiab põialt, et ta kindlasti edasi õppima läheks. „Ta on meil hea peaga,” sõnab Liis „ja õppida tuleb hoolega!” Tänu Lastekülale said õed koos üles kasvada. Liisi sõnul ongi SOS Lasteküla juures kõige parem see, et bioloogilised õed-vennad jäävad kokku. Enne Lastekülla tulekut elasid õed lastekodus ning Liisi sõnul oli alati hirm, et mis juhtub siis, kui üks õde ära lapsendatakse ja teine maha jääb.

Kui lahkuma hakkam, hüüab Liis veel ukse vahelt järele: „Tervita kõiki minu poolt: ema, onu Elmetit ja onu Ülarit!” Naeratan veel pikalt, kui Liisi juurest lahkun.

Tütar Elisete oma Paide kodu

Veronika lugu

Veronika on 24-aastane, „Teataja” ilmumise ajal märtsis peab ta 25-ndat sünnipäeva. Tallinna lähedal väikses majas kasvatab ta koos elukaaslasega pooleaastast poega Allanit.

Veronika on näinud nii SOS Lasteküla kui Keila SOS Noortekodu alguspäevi. Nimelt oli ta üks esimesi lapsi, kes 1995.a. Lastekülla kolis ning 1999. aastal, pärast nelja aastat Lasteküla elu, oli ta samuti üks esimesi elanikke uues Keila Noortekodus. Lastekülla kolides oli Veronika 13-aastane.

Tänapäevaks on Veronika ennast oma kodus kenasti sisse seadnud. Palju on talle toeks olnud elukaaslase pere. „Väikse lapsega on algul ikka raske, kardad natuke, et mis juhtub, kui ta omale midagi kurku tõmbab või haigeks

jääb. Lapse isa Raido õed ja ülejäänud pere on palju toetanud. Muidu oleks palju raskem.” räägib ta. Veronika on ametilt õppinud kokaks ja enne lapsepuhkusele jäämist töötas ta mitu aastat kokana ühes Tallinna esinduslikus hotellis. Keila Noortekodu juhataja Marika sõnul on Veronika olnud väga sihikindel ja püüdlik noor. „Kui Veronika omale midagi pähe võtab, siis liigub ta kindlalt selle poole.” sõnab ta. Selliseid tublisid noori püüab Lasteküla ja Noortekodu võimalikult kaua toetada. Noortekodu on Lastekülale järgnev etapp, kus noor elab keskmiselt 3-4 aastat kuni koolid on lõpetatud ja amet selgeks õpitud. Peale Noortekodu jääb noor kolmeks aastaks veel nn. poolisesesivasse eluetappi, sel ajal säilib tihedam kontakt usalduskasvatajaga.

*Perepilt koos
Raido ja pojaga*

Veronika pisipoeg Allan

Veronika räägib, et Lastekülas elades oli alati hästi palju teha. Palju oli harivaid üritusi, väljasõite, matku, spordivõistlusi. Ikka õpiti midagi uut juurde ja sai mööda Eestimaad ringi sõita. Kui ta mõtleb, mis Lasteküla elus teisisi võiks olla, siis arvab ta, et liiga palju külalasi ei tohiks käia. „Siis ei ole see enam kodu, kui koguaeg on võõrad inimesed külas.” Samuti räägib ta oma kogemustest, et poistele on ikka mehe tähelepanu väga tähtis. Kui Lastekülas on 12 peret, siis kahe meeskasvataja asemel võiks olla 3-4 meeskasvatajat, kes lastega pidevalt tegelevad.” Veronika meenutab Noortekodu aegadest kasvataja Elmetit, kes näiteks ajal, mil tüdruk palavikuga voodis oli, väga ilusti tema eest hoolitses. „Ta käis öösel veel mitu korda vaatamas, kas palavik on alla läinud.” lausub Veronika naeratades. Tänapäevaks on Veronika juba pea viis aastat iseseisvalt

elanud. „Lastekülas käin ikka külas, viimati käisime kuu aega tagasi perega ema Malle 50. juubelil.”

Tulevikust rääkides tahaks Veronika nii kaua kui võimalik lapsega kodus olla. Lapse panid nad varakult lasteaia järjekorda. „Laps oli meil planeeritud ja väga oodatud. Iga väike asi, mis ta teeb või ära õpib, teeb suurt rõõmu.” Väike Allan loeb samal ajal tekil pikutades uut „Traktori” pildiraamatut ja on ema öelduga väga nõus. „Olen eluaeg unistanud oma majast”, lausub Veronika aknast kaugusse vaadates, „nüüd on unistus täitunud. Kuigi siin on veel nii palju teha, on see ikka suur õnn. Laps magab ka vankriga õues värskes õhus nii rahulikult.” Noorpere elab maja teisel korrusel ja allkorrusel elavad Raido isa ja vanaema. Koos saavad mitu põlvkonda kenasti hakkama.

Veronika uurib pojaga raamatut

Lastekülast sirgunud üliõpilased

SOS Lasteküla elluastunud noortest on üks noor mees, Meelis (24.a.), tänapäevaks ülikooli edukalt lõpetanud ja töötab kinnisvara maaklerina. Viis Lasteküla noort on hetkel kõrgkoolis õppimas. Tahame neid lugejatele lähemalt tutvustada.

Onu Elmet, keda tüdrukud hea sõnaga meenutasid, töötab täna Lastekülas külajuhataja asetäitjana. SOS süsteemis on ta tänaseks töötanud kokku juba kaheksa aastat (alustades kasvatajana). Elmet mõtiskleb kaua ja räägib meile tüdrukute kohta sellised lood.

Meenutused tüdrukute elust Lastekülas

„Liisiga puutusin rohkem kokku neli-viis aastat tagasi, kui alustasin tööd külajuhataja asetäitjana. Tema oli sel hetkel üks väga eriline tüdruk, olles esimene, kes tõi meie tollasesse keelekasutusse mõiste - SOS-vanaema. Ning kui nüüd ausalt tunnistada, siis arvan, et lisaks ema Tiiale, keda Liis selle tiitliga õnnistas, polnud ma tookord ainuke inimene, kes sellesse asjaollu esialgu pisikese ärevustundega suhtus. Eriline on Liis ka seepärast, et tema on esimene lastekülas kasvanud laps, kes on iseseisvasse ellu astunud otse SOS-ema tiiva alt. Aga kõige erilisem on Liis praegu hoolitseva pereemana, kasvatamas juba kahte toredat põnni. Nädalapäevad tagasi rääkisin viimati temaga telefonitsi nende pere korterist plaanidest ning tajusin tema hääletoonis ja arutlemisoskuses ühte ammusest aegadest pärit tuttavat inimest. Arvake ära, keda?”

„Veronikale mõeldes meenub mulle esmajärjekorras sündmus, mis oluliselt rikastas mu kogemuste- ja tunnetemaailma. 1999. aasta

sügisel suundusime mõlemad lastekülast Keila noortekodusse, kus mina jätkasin tööd tema kasvatajana. Meie tollased suhted olid tüüpilised teismelise ja täiskasvanu vahelised suhted, kus tagantjärele mõeldes vahel rollid ka vahetusid. Talve hakul jäi Veronika haigeks ja lamas väga kõrge palavikuga voodis. Käisin teda öö jooksul mitu korda vaatamas ja olemasolevate koduste vahenditega tohterdamas. Palavik andiski aja möödudes järele, järele andis ka sein meie suhetes. Ma arvan, et ma alguses ei märganudki seda, kuni hetkeni, mil tüdruku huulilt pudenesid sõnad hoolitsemise ja hoolimise kohta. Ja kuigi tema lause oli pisut kohmakas, tähendasid need sõnad ja see pilk mulle palju rohkem, kui kogu varasem selles valdkonnas kogetu. See oli üks nendest hetkedest kui tunded, et see mida sa teed, annab sulle ühel hetkel väga palju tagasi. Täna on Veronika ise emana hoolija ja hoolitseja ning ma olen veendunud, et samasuguste sõnadega üllatab varsti (niipea kui rääkimine selge) teda ennast tema pisipoeg. Aitäh Sulle, Veronika!”

Kersti õpib Tartu Ülikoolis riigiteadusi ja rahvusvahelisi suhteid. Keeltest õpib prantsuse, norra, saksa, hispaania ja vene keelt. Käib mitmekülgse treennis (jooksmine, jõutrenn).

Sander õpib Tallinna Tehnikakõrgkoolis hoonetehituse inseneriks. On tubli suusataja.

Ain õpib Tallinna Tehnikakõrgkoolis masinaehituse erialal.

Anneli õpib Tartu Maaülikoolis rakendushüdrobioloogia erialal.

Mario on lõpusirgel õpingutega Tallinna Ülikoolis rekreatsioonikorralduse erialal.

Pika maratoni sõitjad: Sander ja kasvataja Jaak

Kuidas ma Tartu maratonil sõitsin

Väljasõit Keilast Tartu poole oli laupäeval kell 16.00. Umbkaudu jõudsime Tartu kell pool kaheksa õhtul. Pakkisime asjad toas lahti ja läksime tüdrukutega ümbrust uurima. Meie ööbisime majas, kuigi oleksin tahtnud kámpingutes olla eemal metsa servas. Suusasõit ise pidi toimuma pühapäeval, aga nüüd oli aega veel suuski määrida, kaarte mängida, kohvikus istuda või õues uidata. Kõik peale Jaagu ja Sandri sõitsid 31 km. Jaak ja Sander sõitsid 63 km. Kuna olime nüüd juba ööbimispaigas, siis teadin, et miski ei saa meid takistada ja sõitma pidi minema. Magama mineku aeg oli saabumas, homme tuli ju sõitma minna. 31 km sõidu start oli kell 12.00 ja 63 km start kell 9.00. Kuna meie start oli hiljem, jäime meie veel maja juurde, kui Jaak ja Sander sõitma asusid. Kohvikus

oli televiisor, kus nägime ka 63 km starti. Jube kui palju rahvast seal oli, kuidas nii üldse võimalik sõita on, kui suusk on suusa küljes kinni? Varsti saime kätte oma eilsed määritud suusad, mida asusime kohe proovima. Suusad proovitud, tuli asjad bussi laadida ja stardi poole sõita. Seal olles läksime kohe numbrite järele ja sai ka proovida suuski ja soojendust teha. Vaatasin kella ja see näitas peatselt 12.00. Kohe stardist minnes pidi olema laskumine, olin kindel, et mina sellel kukun. Páris jube oleks küll, kui kõik sulle otsa sõidaksid ja pahaselt tõrelema hakkaksid. Laskudes ma ei kukkunud, kuigi seda tuli ette hiljem sirgel maal, kui keegi suusakepi ette toppis või suusa peale astus. Meil oli kolm söögipunkti, kus sai kuivikuid, banaane, jõujooke jms. Kõige parem aeg oli Markol, siis Reedal ja siis Markkol. Minul, Kallil ja Ingel oli sõiduaeg peaaegu neli tundi. Peale sõitu oli kõigil midagi sõidust rääkida, et kuidas temal läks ja nii. Paljudel olid järgmisel päeval jalad kanged või siis midagi muud oli kange, aga mõned läksid ikkagi jälle trenni ja isegi suusad sai uuesti alla pandud. Kõik meist said medali ja arvan, et seda vaadates tuleb kõigil sõit meelde.

Evely, 14-aastane

Teiste laste kommentaarid:

"Minu arust oli ikka páris raske sõit. Olin maratonil esimest korda. Sõitsime sõbranna Kalliga koguaeg koos. Mõtlesime vahepeal katkestamise peale, aga pingutasime ikka lõpuni. Kõige raskem oli viimane 3 km, siis sõitsid pika maa ára, tundus, et nüüd peaks olema lõpp, aga post näitas raja ááres, et 1 km alles sõidetud! Mul suusad libisesid hásti, aga ei pidanud nii hásti. Laskumistel sain Kallist ette, aga sirge maa peal pidin rohkem pingutama. Suusatamine ikka páris minu ala ei ole, aga hea tunne, et lõpuni sõitsin."

Inge, 15-aastane

"Ilm oli pisut külm sõitmiseks, aga ma olen tulemusega väga rahul. Esiteks olin kiirem,

Meeskond valmistumas

kui meie Lasteküla direktor, teiseks parandasin oma eelmise aasta tulemust 22 minutit! Enne sõitu seadsin eesmärgiks olla kiirem kui eelmisel aastal ja sõita aeg alla 2h:20minuti, lõpu aeg oli koguni 2h:14minutit ja 62 koht! Enne poolmaratonile minekut olin

läbi suusatanud 200 km, mis on üsna hea tulemus arvestades kui hilja lumi sel aastal maha tuli. Käin ka aktiivselt suusatrennis, nii et eesmärgid peavadki kõrged olema.”

Marko, 14-aastane

2007. aasta veebruaris peetud 37. Tartu maratoni Lasteküla laste tulemused!

31 km (kokku 1008 lõpetajat):

- Marko (14a)**, 62. koht, aeg 2:14
(2006. veebr. sõidetud maratoni aeg 2:36)
- Reet (15a)**, 79.koht, aeg 2:18
(2006 - 3:20)
- Markko (14a)**, 89.koht, aeg 2:20
(2006 – 2:50)
- Erik (15a)**, 185.koht, aeg 2:31
(2006 – 2:42)
- Janno (15a)**, 206.koht, aeg 2:34
(2006 – 2:44)

Marcus (17a), 305.koht, aeg 2:41

Kuno (16a), 347.koht, aeg 2:45

Evely (14a), 954.koht, aeg 3:57

Kalli (14a), 958. koht, aeg 3:59

(2006 – 3:28)

Inge (15a), 959.koht, aeg 3:59

63 km (kokku 3165 lõpetajat):

Kasvataja Jaak, 207.koht, aeg 3:33

(2006 – 4:16)

Sander (20a), 324.koht, aeg 3:43

*SA Eesti
Terviserajad
juhataja Jaanus
Pulles lastele
suuski üle andmas*

Heade tulemuste saavutamise taga maratonisõidus seisab ka SA Eesti Terviserajad, kes vahetult enne Tartu maratoni Lasteküla lastele 20 komplekti korraliku suusavarustust kinkis. Suur aitäh!

Marcus püstitab rekordeid kesk- ja pikamaa jooksudes

Keila 2006. aasta edukaima sportlase valimisel tõsteti esile lisaks parimale sportlasele ujuja Triin Aljandile mitmeid teisi tunnustust vääri- vad sportlasi, ühena nende hulgas meie spor- dipoissi Marcust. Kergejõustikuklubis TIPP treeniva 17-aastase Marcuse suuremad edu- sammud 2006. aastal olid: Balti noortemeis- ter 2000m takistusjooksus, kolmekordne Eesti noortemeister A-klassis keskmaajooksus, kahekordne Rukkilille-mängude võitja kesk- maajooksus.

-Marcus on kollases särkis võistleja pildil

2007. a. algul on Marcus jõudnud püstitada juba kaks isiklikku rekordit: veebruaris Eesti täiskasvanute MV-I kolmas koht 1500m jook- sus (isikliku rekordiga 4.02.56) ja BIG kuldlii- ga finaalis teine koht 800m jooksus (isikliku rekordiga 1.55.22).

Palju õnne tublide saavutuste eest!

*Marcus
järjekordse
karikaga*

Isadepäev rallipargis

Isadepäeval, 12. novembril 2006.a. olime rõõmsalt üllatunud kui Mart Metsamaa kutsus pundi lapsi uudistama uut rajatavat Laitse Ralliparki. Toimus üks mehine isadepäev. Kohal olid rallisõitjad Edik Kuusk ja Juss Laansoo, kes mootorrattaid demonstreerisid ja oma võistlemisest rääkisid. Lapsed olid külma ilma trotsides päev otsa õues ATV-de ja ralliautode sõidusabas oma järge ootamas. Ralliautosid juhtisid Rainer Aus ja Einar Laipaik. Juhi kõrval istudes said lapsed ralliraja mitu korda läbi sõita. Vahepeal turgutati ennast kuuma tee ja pirukatega. Täname kogu südamest Marti vahva ürituse eest!

Poisid ATV-d uudistamas

Jalgpallurid pakkusid lastele mängulusti

Raio Piiraja, kes on alates 2004. aastast Keila SOS Lasteküla Heatahte saadik, külastab vähemalt korra aastas Lasteküla, et lastega üks korralik jalgpallimatš maha pidada. 2006. aasta külastus toimus päris aasta lõpus detsembris, sest Raio treenib Norra jalgpalliklubis ja seetõttu veedab suurema osa ajast Eestist eemal. Kuna sel aastal oli soe talv, siis sai veel detsembriski ilusti väljas Lasteküla uuel kunstmuruga staadionil mängida. Raioga koos külastas Lasteküla 2006. aasta Eesti parimaks naisjalgpalluriks valitud Ave Pajo. Raio asus tüdrukute naiskonna juhiks ja Ave poiste meeskonna juhiks ja nii peeti maha üks tasavägine mäng. Vahva spordipäeva tulemusena treenivad nüüd kaks Lasteküla tüdrukut Ave Pajo juures trennis. Raio külastas peale mängu ka ühte peremaja, kus elab tubli jalgpallipoiss Markko. Kui Raio tema medaleid uuris ja sai teada, et 14-aastane Markko jooksis sügisel 10 km distantsi läbi 38 minutiga, ütles ta tunnustavalt: „Kui sul selline mootor sees on, võid sa jalgpalli kõrval ka väga edukalt suusatamist teha!” Raio meenutas enda tulemusi selles vanuses ja tões, et nii kiiresti ta küll ei jooksnud.

Raio Piiraja lastega palliplatsil

Raio Piiraja, Ave Pajo ja noored jalgpallurid

SOS-emad ja Keila SOS Lasteküla patroon Pr. Evelin Ilves naistepäeva aktusel

TUNNUSTUS

SOS-emade pidupäevad!

SOS Lastekülas töötab samapalju SOS-emasid kui on Lastekülal praegu aastaid, ehk siis 12 ema. 2006.a. lõpus ja 2007.a. algul tähistasid kolm SOS-ema järjest oma juubelit. Ema Aulil täitus 40., Ema Mallel 50. ja ema Tiial 60. eluaasta. Soovime emadele palju õnne ja jaksu edaspidiseks!

Jaak näitab
parima kolleegi
auhinda

Kasvataja Jaak (paremal) ja kasvataja Heimar

Parim kolleeg!

SOS Lasteküla Eesti Ühingu uusaastapeol valiti sel aastal esimest korda töötajate hulgas kõige lemmikum kolleeg. Töötajaid on tänaseks juba päris palju, Ühingu alla kuuluvad SOS Lasteküla, SOS lastead-alkool, kaks Noortekodu ja Tallinna kontor. Kõige lemmikumaks kolleegiks valiti Lasteküla kasvataja Jaak. Palju õnne! Jaak on töötanud Lastekülas kasvatajana peaaegu neli aastat. Lisaks kasvataja tööle annab ta SOS algkoolis kehalise kasvatusetunde.

„Tunnen kasvataja Jaaku sellest ajast saadik, kui ta lastkülla tööle tuli. Jaak on

ise suur spordisõber ja siis hakkas ka meie, laste elu lahedamaks muutuma. Jaak asus korraldama igasuguseid põnevaid spordiga seotud ühisüritusi. Oh, ja need olid alati oodatud ja mega vahvad. Jaak on lihtne noor inimene, kes soovib head ja on teisi aitamas. Mulle meenuvad esmalt kasvatajate Jaagu ja Heimari korraldatud suusalaagrid. Need olid alati oodatud sündmused ja seal sai ikka kogu hingest nalja ja kõvasti sporti teha. Jaak on aga ka väga nõudlik ja vahel ägestub, kui lapsed lollusi korraldavad. Kuid eks me, lapsed, oleme ju ikka parajad väänikud kah,“ meenutab Lasteküla kasvanud Maris.

Peretoetusprogramm

Uudiseid vahendas SOS Lasteküla Eesti Ühingu ennetustöö nõunik Kersti Puhm

Ida-Virumaal sõlmiti koostööleping

31. jaanuaril, 2007.a. allkirjastasid SOS Lasteküla Eesti Ühingu, mitmed Ida-Virumaa omavalitsused ning MTÜ Noorteabikeskus Jõhvis koostöölepingu eesmärgiga toetada Ida-Virumaa riskilapsi. Projektiga "Aita nõrgemat" soovitakse aidata probleemseid lastega peresid, et nad suudaksid ise oma lapsed üles kasvatada ja neid hooldada, vältides laste sattumist tänavale ja lastekodusse. Kokku soovitakse projekti abil aidata kolmesadat last koos vanematega. Tänaसेks on 2004. aastal alanud projekti käigus koostööd tehtud Jõhvi, Toila, Iisaku ja Mäetaguse vallaga ning Jõhvi noorteabikeskusega. Projekti tulemusena on lapsi ja peresid aidatud näiteks ravimite ja vaktsiinide, toidu- ja riidepakkide, koolitarvete, nõustamis- ja huvitegevuse ning

koolitustega. SOS Lasteküla Eesti Ühingu ülesanne on teha kõik endast sõltuv toetamaks ja algatamaks programme, mille eesmärk on laste sotsiaalne abistamine.

Omavalitsuste sotsiaaltöötajad külastasid SOS Lasteküla

16. veebruaril 2007.a. külastasid Jõhvi, Iisaku, Illuka, Toila, Mäetaguse ja Avinurme omavalitsuste ning MTÜ Noorteabikeskus esindajad SOS Lasteküla Eesti Ühingu kontorit Tallinnas, Keila SOS Lasteküla Keilas ning Keila SOS Noortekodu. Külastuse eesmärgiks oli koostööpartneritele tutvustada SOS Lasteküla organisatsiooni Eestis ja tutvustada meie kui rahvusvahelise organisatsiooni põhimõtteid laiemalt.

Peretoetusprogrammi teine projekt alustas!

8. märtsil allkirjastasid SOS Lasteküla Eesti Ühingu ja Lastekaitse Liit koostöölepingu, et

Sotsiaaltöötajad Keila SOS Lastekülas

SOS algkool

koos ellu viia projekti „Pere tugiisikute koolitamine Harju- ja Pärnumaal”. Nimetatud projekti abil toetatakse lapsi, kes on hooletusse jäetud või kes elavad ohus kaotada vanemlik hoolitsus. Selleks tehakse koostööd kohalike omavalitsustega Pärnumaalt ja Harjumaalt, et koolitada professionaalseid pere tugiisikuid, kes töötavad peredega Lastekaitse Liidu poolt välja töötatud pere tugiisiku teenuse meetoodika alusel. Esimene koolitus/infopäev toimus Pärnus 6. märtsil ning Harjumaa koolitusgrupp kogunes Tallinnas 20. märtsil 2007.

Kuidas vähendada väikelaste arvu Eesti lastekodudes?

13-15. märtsil aset leidnud koolitusel jagasid Euroopa riikide eksperdid Eesti lastekodude juhtidele, sotsiaaltöötajatele ja Sotsiaalministeeriumi ekspertidele kogemusi teemal "Kuidas leida väikelastele kodu väljaspool hoolekandeesustut?". Seminari aluseks on Euroopa Liidu Daphne programmi ja Maailma Terviseorganisatsiooni poolt rahastatud ja Euroopa riikides läbiviidud projektide kogemused. Käsitleti institutsioonis kasvamise negatiivset mõju lastele (eelkõige alla 3-aastastele lastele) ja alternatiivseid võimalusi laste suunamiseks kasuperre elama. Eestis 2007. aasta 1.jaanuarist kehtima hakanud Sotsiaalhoolekande seaduse paranduste järgi on võetud siht lähiaastatel reorganiseerida lastekodud ja muuta need 2015. aastaks pere-tüüpi kodudeks. Koolituse peaesineja prof. Browne'i sõnul peaks Eesti võtma suuna liikuda jõuliselt kasuperede võrgustiku tugevdamisele ja laiendamisele, sest laps peab saama kasvada pere keskkonnas ja omama üks-ühele suhet hooliva täiskasvanuga. Ürituse korraldajaks olid Sotsiaalministeerium ja SOS Lasteküla Eesti Ühing.

Õpilaskonverents Keila SOS H. Gmeineri nimelises Koolis

26. veebruaril toimus koolis Eesti Vabariigi aastapäevale pühendatud õpilaskonverents „Minu Eestimaa”. Õpilased olid teinud suure ettevalmistustöö – kirjutanud referaate ja joonistanud postreid. Igal kooli õpilasel oli konverentsi töös oma osa täita. Esimese klassi õpilased tutvustasid Eesti vabariigi sümboleid, teise klassi õpilased kandsid ette uurimusi Eesti tuntud inimeste kohta. Kolmandal klassil oli valminud kokkuvõtted kõikide Eesti maakondade kohta. Neljanda ja viienda klassi õpilased andsid lühiülevaate Eestimaa erinevate ajalooetappide kohta. Ettekanded ei olnud küll pikad (sama võib öelda ka ettekandjate kohta J), kuid olid samas asjalikud. Koolirahva ja külaliste ees esinemine andis kõigile hea kogemuse. Konverentsi ilmastas väike kontsert, kus lauldi päevakohaseid laule ja loeti luuletusi. Eriti suure aplausi teenisid rahvatantsijad. Konverentsi olid vaatama tulnud ka Keila Gümnaasiumi ja Keila Algkooli õpilased koos õpetajatega, samuti mitmed lapsevanemad. Nii lapsed, külalised kui ka õpetajad laulsid südamest ühiselt Eesti Vabariigi hümnit ja laulu "Jää vabaks Eesti meril" Peale konverentsi ootas kõiki maiustustelaud. Lõpuks mängiti ühiselt rahvalikke mänge lõõtspilli saatel. Tore päev oli! Peale koolipäeva läksime kõik koju sini-must-valge lipukesega rinnas ja hea tundega südames, et „eestlane olla on uhke ja hääl!”

Keila SOS lasteaed-alkkool asub SOS Lasteküla kõrval ja seal käivad nii Lasteküla lapsed kui ümbruskonnas elavad lapsed (kokku ligi 90 last). Tegu on väikse ja väga lapsesõbraliku kooliga.

Kaja Olenko
Kooli direktor

Meie toetajad ja koostööpartnerid

1. **Trigon Capital** – meie igakuine toetaja, kahe Lasteküla pere „ristivanem”
2. **East Capital** – inglise keele kursused Noortekodu noortele, ühe Lasteküla pere „ristivanem”
3. **Eesti Jalgpalli Liit** – aitab korraldada lastekodude vahelist jalgpalliturniiri juunis 2007.a. Innustav toetus Lasteküla lastele Eesti jalgpallikoondise jalgpallurite poolt.
4. **SA Eesti Terviserajad** – kinkis 20 paari suusavarustust Lasteküla lastele, heategevuslik koostöö valgustatud Keila Terviseraja uue 1,4 km pikkuse lõigu rajamisel Lastekülani.
5. **AS Eesti Statoil** – termoskruuside müügi-kampaania, mille tuludega toetatakse lastekodude vahelist jalgpalliturniiri SOS Lastekülas juunis 2007.a.
6. **A4 Kinnisvara** – firma sünnipäeva külalised annetasid kinkide-lilledega raha Lastekülale.
7. **Falck Noorteklubi ja selle juht Triin Maripuu** – on teinud Lasteküla lastega koos vahvaid üritusi ja kutsub meie lapsed klubi liikmeteks, et koos aktiivselt ja harivalt laste vaba aega sisustada.
8. **Viiv Luik**, kelle juubeli külalised annetasid kinkide-lilledega raha Lastekülale
9. **OÜ Sartex** – värvilised ja rõõmsad talvesokid Lasteküla lastele
10. **AS Leibur** – igapäevane sai-leib kogu Lastekülale alates maikuust 2006.a.
11. **Laitse Rallypark ja Mart Metsamaa** – Isadepäeva üritus lastele rallipargis nov.2006
12. **Pajo Trükikoda** – aitab soodsalt

- trükikoda Lasteküla „Teataja” kolm korda aastas ja Lasteküla jõulukaarte
13. **Kaupo Ole** – välibassein, kitarr, muusikakeskus, CD-plaadid
 14. **Kristina Banahevits** – jalgpallid, korvpallid, mänguasjad
 15. **Revalia Tantsukool MTÜ** – tantsuvõistluse piletid lastele
 16. **AS Varrak** – raamatud Noortekodule
 17. **Peeter Puskai** – televiisor, WIFI seadmed, fotoaparaat Noortekodule
 18. **Helen Rohitla** – lauanõud Noortekodule
 19. **Ruf Eesti AS** – ilutulestik Lastekülas vana-aasta õhtul

2006.a. lõpp, 2007.a. algus:

“Olgu meil pigem miljon toetajat ühe krooniga kui üks miljonär miljoni krooniga”

*Hermann Gmeiner,
SOS lastekülade asutaja
1949*

- 20. **MasterFoods Oy Eesti filiaal** – šokolaadi lastele jõuludeks
- 21. **Cleanaway AS** – toetus Lastekülale
- 22. **AS YIT Ehitus** – toetus Lastekülale
- 23. **OÜ Scanweld Ehitus** – toetus Lastekülale
- 24. **Sihi Invest OÜ** – toetus Lastekülale
- 25. **Lions Club Tallinn/VIA** – pikaajaline heategev koostöö
- 26. **Stern Koolitus OÜ ja Andrus Kahn** – SOS-emade koolitus
- 27. **Logistika Pluss OÜ** – pesupulber, puhastusvahendid peremajadesse
- 28. **Tamro Eesti OÜ** – vitamiinid lastele
- 29. **Balti Sepik** – vastlakuklid lastele

- 30. **Evelin Dalinger** – klaver Lastekülale

Ettevõtted ja eraisikud, kes toetasid valgustatud Keila Terviseraja uue rajalõigu projekti. Projekt valmib lõplikult järgmiseks talveks. Raja alus avati veebr. 2007.a., juba sel talvel said lapsed uuel rajal suusatada.

Sõprade Klubi liikmed, kes meid igakuiselt toetavad! Väiksest kasvab suur!

Kõik SOS Lasteküla jõulukaardi ostjad! Kokku osteti 2006.a. jõulude ajal 32 tuhat kaarti.

ÜHESKOOS SUUDAME ROHKEM!

**Ka Sina saad aidata
vanemliku hooleta
jäänud lapsi!**

**„Aitame üheskoos! Kutsun Sind liituma SOS
Lasteküla Sõprade Klubiga! Anna oma väike
panus laste elu parandamiseks!”
SOS Lasteküla Heatahte saadik Kristina Šmigun**

Erinevad võimalused toetamise kohta leiad meie
kodulehelt: www.sos-lastekyla.ee

HANSAPANK
a/a 221001178590
SOS Lasteküla Eesti Ühing

Haigru 8, 10615, Tallinn; tel 656 6959, 656 6958;
faks 667 9031 office@sos-lastekyla.ee